

Sakmės, šiurpės

Laumės teisingas atpildas

Kartą gyveno neturtinga moteris. Ji turėjo tris vaikus. Vieną dieną vaikai žaidžia kieme, motina tvarkosi. Netrukus motina išeina į laukus dirbti, o vaikai lieka kieme. Sugrįžta – vaikų niekur nėra, tik ji viena pati.

Staiga užėjo audra, o motina blaškosi sievartaudama. Puolė ji į trobą – žiūri: suguldyti vaikai saldžiai miega, o laumė jiems pasaką seka.

Išgirdo turtinga moteris, kad laumė gerai kaimynės vaikais pasirūpino. Tai ta kaimynė savo vaiką tyčia kieme paliko, o pati miestan išėjo. Laumė iš už krūmų žiūri, viską stebi. Grįžta kaimynė už valandėlės – mato: laumė puodą pasistačiusi, o puode jos vaikas verda.

Nuo to laiko visi kaime savo vaikų vienu nepalikdavo, nes nežinojo, kaip su jais laumė pasielgs.

Atėnė, 6d

Šiurpė

Vieną kartą moteriškė buvo užsukusi į svečius pas draugę arbatos išgerti. Jos užsišnekėjo ir nepastebėjo, kaip laikas greit prabėgo. Kai moteriškė pradėjo ruošti, pastebėjo, kad jau naktis, o vienintelis kelias namo yra per kapines. Priėjusi kapines išsigando – bijojo naktį eiti viena. Apsisukusi pamatė link jos einantį vyriškį. Ji labai apsidžiaugė, kad nereikės eiti per kapines vienai. Moteriškė pradėjo bendrauti su vyriškiu ir net nepastebėjo, kaip jie perėjo visas kapines. Moteriškė pasakė:

– Aš taip džiaugiuosi, kad jus sutikau, nes naktį labai bijau eiti viena per kapines.

Vyriškis atsakė:

– Aš irgi bijojau, kai gyvas buvau.

Akvilė, 6c

Užburtas miškas

Vieną kartą Fabijoniškių pušynėlyje ėjo žmogus. Buvo naktis, tačiau tai negąsdino jo išsiruošti grybauti. Žmogaus šeima buvo labai neturtinga, todėl negalėjo nusipirkti maisto. Miške jis nerodo jokių grybų, tik nuodingas uogas.

Vyras suprato, kad kažkas ne taip. Atsisėdo ant kelmo ir mąsto. Netrukus jis pamatė žibantį grybą tolumoje ir pradėjo eiti jo link. Bet grybas išnyko. Žmogus labai išsigando, suprato, kas šis miškas užburtas. Staiga iš medžio iššoko voverė ir pradėjo lakstyti apie vyrą. Ji virto žmogumi, kuris turėjo ragus ir ryškiai raudonas akis. Nepažįstamasis pasakė žmogui, kad pasiruoštų būti suvalgytas... Visas žmogaus gyvenimas prabėgo akimirksniu ir jis jau buvo pasiruošęs keliauti į dangų. Tačiau netrukus iš dangaus žaibai pradėjo daužyti velniui galvą! Velnio burtai išsisklaidė, o jis pats pradingo į savo baisuosius požemius.

Kai velnio jau nebebuvo, žmogus pamatė daug grybų ir jų prisirinko pilną pintinę. Grįžęs namo vyras išvirė grybų sriubą. Pagaliau jo šeima sočiai pavalgė.

Eigirdas. 6a

Onutės kelionė namo

Vieną kartą Onutė ėjo iš mokyklos. Iš už medžio išlindo juodas katinas ir pradėjo ją sekti. Užėjo dideli debesys su lietumi ir griausmu. Griausmas buvo labai garsus ir tai gąsdino Onutę. Staiga prie pat jos

trinktelėjo žaibas ir tik tada Onutė pastebėjo ją sekantį katiną didelėmis raudonomis akimis. Tas katinas užšoko ant Onutės kuprinės ir jos nepaleido. Mergaitė pamanė, kad kažkas čia ne taip. Ir tik tada Onutė suprato, kad šis juodas katinas ne kas kitas, bet velnias. Mergaitė pabijojo, kad žaibas jos pačios nenutrenktų. Nieko nelaukdama ji numetė tą katiną šalin. Tuomet į jį trenkė žaibas.

Nuo to laiko Onutė nebeina per tą mišką namo ir saugosi juodų katinų degančiomis akimis.

Juta, 6a

Velnius ir vaikas

Po pamokų Alfonsas ėjo į parduotuvę. Dar nepriėjęs parduotuvės vaikas sumanė patikrinti kišenes, ar turi pinigų. Suprato, kad neturi. Alfonsas prisiminė, kad mokykloje tikrino striukę ir kišenėje buvo piniginė. Tuo metu ėmė kilti tamsūs debesys. Alfonsas skubėjo kažkur pasislėpti nuo kylančios audros. Eidamas pro krūmus, jis pamatė juodą katiną raudonomis akimis. Vaikas nustebo. Bet pro šalį ėjusi bobutė Alfonsui patarė kuo greičiau bėgti nuo to katino. Vos vaikas spėjo įžengti į parduotuvę, ten, kur buvo tas katinas, trenkė žaibas. Alfonsas įkišo ranką į kišenę ir joje užčiuopė piniginę. Tai velnias buvo burtais paslėpęs jo pinigus. Kai Perkūnas supliekė katiną raudonomis akimis, piniginė vėl atsirado ten, kur buvo įdėta.

Kajus, 6d

Kodėl briedžiai meta ragus?

Vieną kartą gyveno tokia būtybė vardu Štugliukas. Nebuvo jis geras – iš kitų vogdavo maistą, o kartais net vaikus! O juos pavogęs suvalgydavo!

Miške, kuriame gyveno Štugliukas, augo labai daug grybų. Ir vieną gražią dieną, kai miške buvo labai daug grybautojų, Štugliukas pradėjo iš jų vogti grybus. Taip Štugliukas prisivogė net devynias pintines grybų. Jis tas visas pintines pasidėjo po ąžuolu ir čia pat užsnūdo. Atsikelia, žiūri – visos pintinės tuščios, o prie jo stovi laimingas, sotus briedis. Ir kaip pradės Štugliukas rėkti ant briedžio:

– Kvaily, kaip tu drįsti mano grybus suėsti? Aš tave nugalabysiu!

Išsigandęs briedis nubėga prie savo bandos ir klausia:

– Ką man daryti? Mane Štugliukas bando nugalabyti!

Prie jo prieina vyriausioji bandos briedė ir sako:

– Tu nebijok, kai Štugliukas ateis, mes visi nusimesim ragus ir jis mūsų nepažins.

Po kokių dviejų minučių briedžiai girdi, kaip kažkas garsiai besikeikdamas eina link jų. Briedžiai paskubom nusimeta ragus ir laukia. Netrukus pasirodo Štugliukas. Žiūri, visai galvą kraipo, bet neatpažįsta briedžių be ragų. Pastovėjęs minutėlę nusispjovė ir keikdamasis Štugliukas nušlepsėjo tolyn.

Taigi, ir šiandien Štugliukas ieško briedžio, suėdusio jo grybus, o briedžiai, jį pamatę, vis dar slepiasi – meta ragus.

Lukas, 6b

Deivė Sonata

Kartą seniai seniai, kai dar net lietuvių kalba nebuvo gimusi, gimė deivė Sonata. Ji gimė po Lietuvos žeme, bet iš karto deivė neišlindo į žemės paviršių. Sonata po žeme kūrė lietuvių kalbą, jos gramatiką, rašybos taisykles ir visokias įdomias lietuvių kalbos ypatybes. Praėjus keleriems metams, deivė Sonata

išlindo iš po žemių. Tuomet ji pasiėmė į rankas savo sidabrinį arbaletą ir pakilo į skaidrų dangų. Ten ji išsitraukė savo ypatingas strėles, pripildytas lietuvių kalbos gramatikos, kirčiavimo, žodžių sandaros taisyklių. Ir tada deivė Sonata pradėjo šaudyti savo strėlėmis į kiekvieną žmogų, gyvenantį Lietuvoje. Taip visi lietuviai ir išmoko nuostabios, mums visiems gerai pažįstamos lietuvių kalbos ir jos taisyklių.

Deivės Sonatos garbei dar ir šiandien mokyklose mokiniai mokosi lietuvių kalbos...

Goda, 6b

Velnio nesėkminga diena

Gyveno Perkūnas ir velnias. Perkūno valdos yra žemėje, o velnio – požemyje. Bet velnias vėl sumanė pasivaikščioti Perkūno valdose. Kartą išeina raguotasis ir mato: toluoje stovi Perkūnas, atsisukęs nugara. Velnias sunerimo, apsidairė, kur būtų galima pasislėpti. Mato prieš save medį, akmenį ir stulpą. Jis džiaugėsi, kad diena, nes naktį jam akys mirga. Bando velnias už akmens pasislėpti ir sako sau:

– Atsitūpus matysis mano ragai – būsiu per aukštas.

Bando už stulpo.

– Matysis mano uodega, nes esu per storas.

Žiūri į medį ir sako:

– O! Čia tinkama slėptuvė.

O Perkūnas, laistydamas gėles ir medžius, išgirdo medyje keistą traškesį. Atsisuko – mato, kad medžio lapai krenta. Atidžiai žiūri – medyje kažkas raudonjuodis sėdi, panašus į šaką. Perkūnas sako:

– Mano valdose raudonjuodis – tik velnias.

Tada supykęs trenkė žaibu į medį, net šakos išsilakstė. O apsvilintas velnias vėl prasmego į požemį.

Agata, 6d

Saldainių dvasia

Išaušo gražus Tomo gimtadienio rytas. Susirinkę draugai įteikė daug saldžių dovanų. Gimtadienis baigėsi, o Tomo sesė sugalvojo gudrų planą. Tomui nematant ji paėmė tris jo saldinius ir paslėpė juos savo kambaryje. Ryte atsikėlus ji neberado saldainių, bet pamatė raštelį ant kurio buvo parašyta: „Jeigu dar kartą dings mano saldainiai, pas tave ateis piktoji saldainių dvasia!“

Mergaitė nepatikėjo ir paėmė dar tris saldinius. Ryte saldainių vėl nebebuvo ir rado raštelį: „Kadangi nepaklausei perspėjimo, dvasia jau už tavo durų!“

Mergaitė visą dieną bijojo išeiti iš savo kambario, kol išgirdo beldimą į duris. Ji nedrąsiai pravėrė duris, o už jų stovėjo brolis ir sušuko:

-Bū!

Gabija, 6c

Stebulinga piniginė

Kartą ėjo mergaitė vardu Veronika į parduotuvę. Pasiėmė prekių, susikaičiavo jų kainą. Ieškojo ieškojo piniginės, bet nerado. Turėjo nuliūdusi gražinti prekes. Išėjusi laukan, atsisėdo ant suoliuko ir verkia. O netoli tos vietos buvo bala, apaugusi medais. Joje gyveno laumės. Išgirdo viena laumė, kad mergaitė verkia, prisiartinusi klausia:

– Kas nutiko, kad taip graudžiai verki?

– Norėjau nusipirkti saldainių, bet neradau pinigėnės, – atsakė mergaitė.

Laumei pagailo nuliūdusios mergaitės ir sako jai:

– Gal tu galėtum man parodyti kelią į Klimų kaimą? Pasiklydau, nebežinau, kur eiti.

– Mielai, – atsakė Veronika ir palydėjo laumę, nors nesuprato, ką lydi.

Laumė atsidėkojo Veronikai. Jai davė mažutę knygelę.

– Imk, pravers tau.

Mergaitė nusistebėjo, padėkojo. Kiek paėjėjusi, ji pakratė tą knygelę – atsirado pinigų. Tad ten būta pinigėnės!

Dabar mergaitei nereikėjo rūpintis pinigais, nes ji turėjo stebuklingą pinigėnę. Tačiau ji veltui pinigų nebeleidžia – reikalui esant padeda ir kitiems.

Saulė, 6d

Laumė Ilgakasė

Vieną rytą mokykloje du berniukai sėdėjo matematikos kabinete. Nuskambėjus skambučiui berniukai nubėgo į rūšį. Jie mėgo žaisti rūsyje. Atidaro duris ir mato: stovi laumė.

– Sveikučiai, berneliai. Ar padėti man galite? Aš laumė Ilgakasė.

– Na jau ne. Tokių būtybių kaip tu nėra.

Ir pabėgo... Bet antrasis pasiliko. Mandagiai paklausė, kuo galėtų padėti. Laumė Ilgakasė tik norėjo atsigerti. Bernelis išpildė jos norą. O ši jam suteikė išlavintą protą.

Jis sugrįžo atgal. Prasidėjo kita pamoka. Mokytoja paskelbė, kad bus testas. Vaikinas nebijojo ir testą atliko dešimtukai. O jo draugas ničnieko nesuprato ir gavo dvejetą.

Irūna, 6a

Katinėlis ir Aldona

Gyveno kartą mergina vardu Aldona ir turėjo ji labai gerą mamą Virginiją. Kartą mama liepė mergaitei išeiti į mišką grybauti. Grybavo Aldona pusę dienos, prisirinko tiek, kad sriubai užteks ilgam.

Jau susiruošė eiti, bet pamiškėje pamatė labai gražų, juodą katinėlį raudonomis akimis. Pradėjo kačiuką glostyti, kasyti, tas murkė laimingas. Bet tada išbėgo senelis su juodu apsiaustu ir sušuko Aldonai:

– Bėk! Bėk nuo to katino kuo toliau! Bėk!

Mergina išsigando, paleido katinėlį ir pradėjo bėgti. Pasipylė lietus ir ėmė trankytis žaibai. Katinėlis bandė vytis merginą, bet jam nepavyko. Staiga tarp Aldonos ir piktojo katinėlio trenkė žaibas. Padarėlis žibančiomis akimis iš baimės užsoko ant medžio ir po kelių akimirkų į medį trenkė žaibas. O ten paties velnio būta!

Laurynas, 6a

Miniatiūros

Kaip aš suprantu laiką?

Laikas – tai sąvoka, kurią labai sudėtinga apibūdinti, bet man laikas tarsi Niekšelis. Jis bėga kaip pašėlęs, kuomet jo trūksta, ir atvirksčiai, jis tempiasi, kai jo yra daug. Linksmybės iš laisvalaikio pralekia kaip akimirka, o liūdesys tempiasi ir tempiasi.

Tačiau laikas niekad nesustoja. Mes, vaikai, norime kuo greičiau užaugti, o mūsų tėveliai svajoja grįžti į jaunystę. Kaip būtų gera, jei kiekvienas galėtų rinktis laiką, kuriame galėtų gyventi.

Man labai patinka laikas, kuriame aš dabar gyvenu, tačiau aš labai norėčiau pasižiūrėti į save ateityje. Svajoju apie gražią ir laimingą ateitį.

Žmonės laiką skaičiuoja įvairiai. Vieni sekundes, valandas, mėnesius... Kiti – įvykius...

Lorena, 6e

Žmonės **laiką** skaičiuoja įvairiai: smėlio laikrodžiais, pagal saulę, žemės trauką...

Tikriausiai mėgstamiausia kiekvieno vaiko diena, kai jis švenčia savo gimimo dieną. Gimtadienis švenčiamas vieną kartą per metus, tai skamba kaip akimirka.

Aš dažnai jaučiau laiką pagal orą. Taip pat dažnai susimąstau, ką reiškia jausti laiką, kai reikia kuo geriau ką nors susiplanuoti. Tuomet viską galima suspėti ir dar turėti laisvo laiko. Laisvas laikas atrodo lyg stebuklą laikas, nes jo rasti labai sunku.

Vaikystė trunka labai ilgai, aš daug kartų keičiuosi: bręstu, augu... Per vaikystę patiriu labai daug įvairių dalykų, net traumų, kitų įsimintinų įvykių. Visi vaikai nori kuo greičiau grįžti į vaikystę.

Aš manau, kad reikia džiaugtis kiekviena minute, tikėti savimi, kad nėra neįveikiamų dalykų.

Liepa, 6e

Žmonės **laiką** skaičiuoja įvairiai. Kokia valanda ar minutė, suprasti padeda laikrodis. Visada žiūriu į laikrodį, kai nežinau, kelinta valanda.

Kad netrukus savaitgalis, aš jį jaučiu. Savaitgalis man tingėjimo ir poilsio laikas. Laiką būtina branginti. Laikas man primena vaikystę, kas vyko anksčiau. Įvykis, kurį labiausiai prisimenu, kai gavau dovanų savo svajonių šuniuką.

Vieną gražią dieną su šeima grįžome iš kaimo ir sustojome Kaune. Nežinojau, kodėl sustojome, bet pro langą pamačiau, kaip kažkokia teta ateina su mažu šuniuku. Tėvai pasakė, tai tavo šuniukas, ir tada aš taip apsidžiaugiau, net apsiverkiau iš laimės. Dabar mano šuniukui jau ketveri metai, ji vardu Maja ir aš ją labai myliu. O neseniai mes vėl įsigijome naują šuniuką.

Taigi, aprašiau tą prisiminimą, kurį labiausiai branginu.

Prisiminimai man padeda nepamiršti vaikystės.

Ūla, 6e

Laikas niekada nesustoja. Jis egzistavo, kai dar nieko nebuvo. Jo negali apgauti.

Bet, pavyzdžiui, jei kuris nors žmogus galėtų laiką apgauti, galėtų gyventi amžinai. Jam būtų iš pradžių įdomu, galėtų patyrinti pasaulį. Viską ištyrinėjęs nebeliktų ką veikti. Jo šeima mirtų, jis turbūt nebenorėtų gyventi. Žmogus sulauktų tūkstančio metų, o pasaulis būtų jau pasikeitęs. Jis visą laiką žiūrėtų televizorių, bet jau niekas nebebūtų įdomu.

Nors laiko neįmanoma apgauti, bet ir nesinorėtų.

Edvinas, 6e

Laikas – tai akimirka, valanda, savaitė, metai... Laiko negali pamatyti, paliesti ar išgirsti, bet gali jį pajusti. Pavyzdžiui, dabar, šią akimirką, aš rašau ir tai prisiminsiu. Laikas – tai prisiminimai.

Savaitgalis tai dvi laisvos dienos per savaitę. Per tas dvi dienas galima nuveikti labai daug. Bet jos praeina taip greitai, kad net nespėji sumirksėti. Iš tų savaitgalių turiu tiek daug prisiminimų. Vieną kartą buvau pas močiutę ir mes gaminome bandeles, o kitą kartą čiuožinėjau ant ledo. Kartais tos dienos būna nuobodžios, tuomet ruošiu pamokas arba žiūriu televizorių.

Vaikystė yra vienas geriausių gyvenimo laikotarpių. Jis toks spalvingas ir gražus, dėl nieko nereikia jaudintis ar nerimauti. Visą dieną būni lauke ir nenori grįžti namo. Aš dar mėgaujuosi vaikyste, bet ji nebe tokia spalvinga kaip anksčiau. Užtat, turėdama visus tuos gerus prisiminimus, niekada nenorėčiau jų pamiršti.

Jei nebūtų laiko, nebūtų prisiminimų, akimirkų ar net gimtadienių. Todėl laikas yra labai svarbus.

Viktorija, 6e

Laikas – tai prisiminimai, ateitis, gal šiek tiek liūdna, kad su savo tėvais nebūsiu amžinai, bet toks gyvenimo ratas. Kiekvieną dieną žmonės gimsta ir miršta. Panašiai mąsto ir Takiai iš Natalie Bebit apysakos „Amžinieji Takiai“.

Kalbėdamas apie laiką prisimenu gražias akimirkas su draugais. Neseniai važiovome į Estiją su klase, buvo labai smagu. Svarbu buvo ne tai, kad pamatėme daug gražių dalykų, o tai kad nuostabiai praleidau laiką su draugais.

Prieš savaitę buvome Rumšiškėse, buvo labai įdomu. Buvo žygis, nuėjome daug žingsnių bei pamatėme seną malūną, miestelį. Dar apsižvalgėme Kelių muziejuje. Ten su draugais buvome įlindę į labai didelį traktorių.

Šitų akimirkų jau nebesugrąžinsiu, bet gal prisiminsiu visą savo gyvenimą, kaip smagiai praleidau laiką.

Jonas, 6e

Laikas – tai sekundės, minutės, valandos, paros. Šitaip samprotauti leidžia kad ir toks pavyzdys. Neseniai skaičiau Natalie Bebit ištrauką iš apysakos „Amžinieji Takiai“. Įsidėmėjau, kad laikas „tartum ratas, visa, kas sukasi ir sukasi ratu, ir niekad nesustoja“.

Pamenu kitą istoriją. Buvome Turkijoje, ten jodinėjau ant žirgo. Laikas, kol jodinėjau, pralėkė taip greitai, kaip kelios minutės.

Kita istorija nutiko kaime. Tada su draugais supomės keturiose ant hamako – buvo labai linksma, o laikas praėjo taip greitai. Praskriejo kaip akimirka.

Laikas eina greitai, jei tau linksma, tu linksminiesi su draugais ir lauki, kad eitų tik lėčiau, o ne greičiau.

Testą ar savarankišką darbą, ar kontrolinį atliekant galvoji, kad tik laikas eitų lėčiau, o ne greičiau.

Kai kada laikas bėga kaip akimirka, o kai kada išsitęsia iki begalybės.

Evelina, 6e

Laikas – tai gimtadienio diena ir valanda, minutė, sekundė, kai gimiau. Savaitgalis – tai dienos, kai gali daryt, ką nori po varginančios savaitės. Kai žvelgiu pro langą, jaučiu, kad vakaras, kad yra tarp septynių ir aštuonių.

Kai mane nuvežė pirmą kartą į Karo muziejų, jame galėjau apžiūrėti senovinę techniką. Tai žudymo mašinos iš Pirmojo pasaulinio karo ir iš Antrojo. Man smagu pamatyti, kaip mašinos atrodė senelio laikais.

Kitas puikus prisiminimas – kai tėvai man padovanojo žaislinį tanką. Tas paprastas tankas man paliko įspūdį, supratau, jog aš norėčiau būti kareiviu. Tai mano tikslas. Tas tankas sužadino mano vaizduotę, sustiprino norą būti stipriam. Žaislas man tapo pačia didžiausia gimtadienio dovana.

Prisiminimas apie mano gimtadienį – tai praeitis, tai mano gyvenimo dalis, be kurios negalėčiau gyventi.

Praeitis – tai – kas daro mus stipresnius.

Edvinas, 6e

Laikas – tai akimirka, kuri praeina labai greitai. Jos nebeatsuksi atgal, ir jos liks tik prisiminimas.

Kiekviena akimirka labai svarbi.

Laiką aš skaičiuoju akimirkomis, prisiminimais. Įsimintinas prisiminimas mano gyvenime buvo krikšto mamos vestuvės, buvo labai graudu ir gražu. Per vestuves nešiau žiedus, padėjau vesti šventę vedėjui, fotografavau.

O įsimintiniausia akimirka buvo, kai nuskridome į nuostabaus grožio Rodo salą. Nuvažiavome į Monolitos pilį, ir mano tetai ten pasipiršo. Vienintelė mačiau gyvai, kaip tai vyko, buvo labai gražu.

Prisiminimai ir akimirkos mūsų gyvenimo dalis.

Tikiuosi, dar bus gražių, malonių akimirkų. Juk taip malonu prisiminti pačias gražiausias!

Gabija, 6e

Laikas – tai praeinančių akimirkų skaičiavimo būdas. Gimtadienis yra kaip savo gimimo laiko prisiminimas. Jį galima švęsti, iš naujo išgyventi. Gimtadienis skirtas prisiminimams.

Prisiminimai – tai seniai įvykusių įvykių grįžimas į atmintį. Laikas ir prisiminimai yra beveik tas pats, nes jie jau mūsų praeitis. Mes branginame, kas primena mūsų praeitį.

Vaikystė – tai laikas, kai buvai ar esi vaikas. Vaikystę galima išgyventi dabartimi ar praeitimi.

Taigi prisiminimai yra mūsų praeities atpasakojimai. Jie mums labai svarbūs, nes primena apie pačius linksmiausius gyvenimo įvykius.

Dominykas, 6e